

Arrest

nr. 350 158 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN RENTERGHEM
Nederzwijnaarde 2/28
9052 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2026 met refertenummer 135701.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN RENTERGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Op 04.11.2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn zus, mevr. [B.A.].

Op 10.03.2015 gingen de Belgische autoriteiten akkoord met een verzoek tot overname van de Nederlandse autoriteiten.

Op 22.05.2015 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 23.07.2021 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Op 30.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding door het Hof van beroep van Antwerpen voor diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 16.04.2025 werd verzoeker aangehouden in Nederland en op 23.04.2025 werd hij uitgeleverd aan België.

Op 15.12.2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering”.

1.2. Op 15 december 2025 legde verweerder een inreisverbod voor 8 jaar op.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan [A.R.]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 30.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding door het Hof van beroep van Antwerpen voor diefstal, inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Uit het dossier blijkt dat hij onder meer samen met zijn partner een cannabisplantage oprichtte in zijn woning te Zoersel. Er werden in totaal meer dan 1600 planten aangetroffen en de plantage bestond uit vijf verschillende kweekruimtes. Ze hoopten 40 kilogram te kunnen oogsten en die door te verkopen aan 4500 euro per kilogram. Toen de plantage werd opgerold werd betrokkene door een mededader bedreigd en diende hij in ruil drugs naar Spanje te vervoeren. In Frankrijk werd hij betrapt en bestraft. Hij verbleef er acht maanden in detentie. Betrokkene werd uitgeleverd vanuit Nederland. Hij kreeg de mogelijkheid om zijn voorarrest onder elektronisch toezicht uit te zitten bij zijn echtgenote in België, doch vluchtte hij naar zijn nieuwe partner in Nederland.

De feiten betreffende de inbreuken op de wetgeving inzake drugs gaan voorbij aan de ernstige verslavingsproblematiek die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Het leidt eveneens tot randcriminaliteit en recent ook tot zware afrekeningen. De openbare veiligheid komt op ernstige wijze in gevaar.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige

reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 19.08.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde te willen terugkeren naar Nederland, maar wil geen inreisverbod voor België aangezien hij in België ook kinderen heeft bij zijn vorige vrouw. Hij heeft in Nederland een relatie met [O.D.] waarmee hij 2 kinderen heeft, namelijk [A.A.] (7 jaar) en [A.A.] (6 jaar). Ze wonen samen te 's-Hertogenbosch. Hij verklaarde voordien een relatie te hebben met [K.M.] waar hij 3 kinderen mee heeft. Ze hebben alleen de Belgische nationaliteit.

Hij is sinds 2020 gescheiden van zijn Belgische vrouw en is nadien naar Nederland getrokken. Hij heeft geen medische problemen die een reis of een terugkeer naar Nederland belemmeren. Hij wil terugkeren naar Nederland maar gaat niet akkoord met een inreisverbod.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 22.05.2015 in het bezit gesteld werd van een F-kaart. Op 23.07.2021 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bovendien kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Zo geeft betrokkene zelf aan dat hij in Nederland woonde samen met zijn nieuwe partner en hun kinderen. Moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, sociale media, internet, etc. ..., kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Bovendien mogen zijn Belgische kinderen het land in- en uitreizen en kunnen de familiebezoeken aldus in Nederland plaatsvinden.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Op 08.12.2025 kende de Strafvuotoeringsrechtbank te Gent hem een voorlopige invrijheidstelling met oog op verwijdering toe. Hieruit blijkt dat hij graag wil terugkeren naar Nederland, bij zijn gezin. Hij woont in 's-Hertogenbosch met zijn partner en kinderen. Hij legde een werkbelofte voor van [...]. Hij werkte reeds voor dit bedrijf als zelfstandige. Hij plaatste CV-installaties. Recladding Nederland zal hem opvolgen.

Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11".

1.3. Op 23 december 2025 is verzoeker ingevolge een vonnis tot voorlopige invrijheidstelling van de strafuitvoeringsrechtbank van Gent van 8 december 2025 vertrokken vanuit de gevangenis van Dendermonde naar Nispen (Nederland), waar hij zou worden opgewacht door zijn broer.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen trof.

2.2. De verzoekende partij heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

*“- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht;
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.*

Hij betoogt als volgt:

“2. Gelet op artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijk motivering.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende.

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen dewelke aan de basis van een beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing, doch deze formele motiveringsplicht waarborgt eveneens de goede werking van het gerechtelijk apparaat.

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.³ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

5. Er werd door verweerder een inreisverbod van acht jaar opgelegd, met als motivering dat “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”. Verder stelt men dat “gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene

door zijn gedrag geacht wordt de openbare veiligheid te kunnen schaden”, aangevuld met “Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet met de wet van 19 januari 2012 inhoudende een omzetting van richtlijn 2008/1115/EG. De voorbereidende werken van deze wet verduidelijken omtrent dit laatste lid waarin in casu toepassing van wordt gemaakt:

“Als een onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, legt artikel 11, §2 van de richtlijn geen maximale duur op voor het inreisverbod.

De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

Om een inreisverbod van méér dan vijf jaar op te leggen dient bijgevolg een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid voor te liggen waarbij afdoende duidelijk en gedetailleerd dient te worden gemotiveerd door verweerster gezien het te respecteren evenredigheidsbeginsel en het te voeren individueel onderzoek.

7. Hierbij dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus geen gebonden bevoegdheid voor verweerster omvat. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerster om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerster binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van nul dagen tot een inreisverbod van meer dan vijf jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht dient te worden opgevat.

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreidere motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

8. Die discretionaire bevoegdheid/beoordelingsmarge van verweerster is zeer groot inzake inreisverboden. Immers beschikt verweerster over de mogelijkheid om een inreisverbod van méér dan vijf jaar op te leggen, een uiterst zware sanctie. De motiveringsverplichting kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

9. Om toepassing te maken van een inreisverbod van meer dan vijf jaar, betreft dit de “zwaarste categorie” van inreisverboden, wegens ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. Een gewoon gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid is aldus nog niet voldoende om toepassing te maken van deze categorie.

10. Inzake de begrippen van openbare orde en nationale veiligheid kan mits analogie worden teruggegrepen naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° (...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

3° (...)

4° (...).”

Of nog:

“Een maatregel gegrond op de openbare orde is gerechtvaardigd indien uit het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, onderdaan van de Unie, blijkt dat hij een actuele, werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

11. Kortom, ook voor een inreisverbod van meer dan vijf jaar moet afdoende precies, concreet, uitgebreid en helder gemotiveerd worden door verweerster waarom het onderwerp van het inreisverbod een voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de mogelijke schending/inmenging van het recht op gezinsleven van een “crimineel” dient ook op dit punt aldus o.a. in het licht van de individuele ernstige/strengere motiveringsplicht individueel rekening te worden gehouden met bijvoorbeeld de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten. Deze toets is immers essentieel in het hanteren van het evenredigheidsbeginsel, wat een essentieel principe in deze uitmaakt conform de voorbereidende werken van de wet.

12. Nu blijkt verzoeker helemaal niet veroordeeld te zijn wegens terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval, verkrachting, e.d.m... Verzoeker werd veroordeeld voor diefstal en inbreuken op de drugswetgeving. Een eenvoudige standaardmotivering dat georganiseerde drugscriminaliteit steeds als een ernstige schending van de openbare veiligheid of openbare orde valt voldoet niet aan de motiveringsplicht. Eveneens de veronderstelling dat verzoeker in de toekomst nog dergelijke misdrijven zou plegen.

13. In tegenstelling tot wat verweerster beweert, betekent bovenstaande niet dat verzoeker de ernst van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, noch de impact daarvan op de samenleving of openbare orde niet zou erkennen. Met bovenstaande wordt enkel aangestipt dat het aanhalen van standaardmotiveringen die zouden gelden in elk drugdossier de motiveringsplicht in concreto geheel miskent.

14. Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker, waaronder zijn detentiegedrag en de beslissing van de Strafvuitvoeringsrechtbank van Gent d.d. 08.12.2025.

Verkeerdelijk houdt verweerster voor dat verzoeker zijn straf zou hebben uitgezeten. Bij vonnis van de Strafvuitvoeringsrechtbank van Gent d.d. 08.12.2025 werd zijn verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend, doch onder diverse voorwaarden, met name:

Algemene voorwaarden:

1. Geen strafbare feiten plegen.

2. Gevolg geven aan de oproepingen van het Openbaar Ministerie en in voorkomend geval, van de justitieassistent, die met de begeleiding is belast.

3. De verplichting om het grondgebied effectief te verlaten en het verbod om tijdens de proeftijd terug te keren naar België zonder in orde te zijn met de wetgeving en de reglementering betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk en zonder de voorafgaande toelating van de strafuitvoeringsrechtbank.

Volgende geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die noodzakelijk blijken in het belang van de slachtoffers worden opgelegd:

4. Meewerken aan de repatriëring naar Nederland en de richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent volgen.

5. Bij aankomst in Nederland, zich aanmelden bij de Belgische ambassade en van hieruit het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank Gent (Opgeëistenlaan 401/R, 9000 Gent) verwittigen van zijn aankomst.

6. Zijn schulden verder afbetalen. De bewijzen 6-maandelijks overmaken aan het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank (Opgeëistenlaan 401/R, 9000 Gent).

Op het moment van zijn vervroegde invrijheidsstelling staat nog net iets meer dan de helft van zijn straf open. Indien verzoeker op heden als een actuele bedreiging voor de openbare orde zou worden beschouwd, zou de Strafwetbank nooit zijn ingegaan op het verzoek tot voorlopige invrijheidsstelling. Dat er nog een aanzienlijk deel van de straf dient te worden uitgevoerd indien verzoeker zijn voorwaarden schendt, biedt een bijkomende garantie m.b.t. het recidivegevaar en de mate waarin verzoeker op vandaag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat, zelfs indien het inreisverbod een einde zou nemen, verzoeker alsnog voorafgaandelijke toestemming dient te bekomen bij de Strafwetbank.

15. Verder is een inreisverbod van acht jaar onredelijk t.a.v. de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Door het inreisverbod af te leveren voor acht jaar voor het grondgebied van België wordt verzoeker de facto voor minstens acht jaar definitief gescheiden van zijn kinderen, hetgeen een disproportionele schending van het privé- en gezinsleven van verzoeker uitmaakt.

In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het gezin. Zoals verzoeker toelichtte verblijft hij bij zijn nieuwe partner in Nederland, alwaar hij de rol van een betrokken ouder opneemt. Daarnaast maakt verzoeker nog steeds een significante rol op in het gezin dat woonachtig is bij de moeder van zijn twee oudste kinderen in België, mevrouw Meryem KORKMAZ. Bij één van de zonen van verzoeker werd ook ASS vastgesteld waardoor bezoeken van de kinderen in Nederland bij verzoeker moeilijk zouden verlopen en de facto zou neerkomen op een vervreemding.¹⁵ Mevrouw KORKMAZ licht in een mail de rol van verzoeker nog meer in detail toe.

Verweerster stelt dat de beperkingen gemakkelijk kunnen worden verholpen door de kinderen van verzoeker die in België verblijven, te laten reizen naar Nederland. Deze lasten komen dan geheel onterecht op de schouders van die kinderen en mevrouw KORKMAZ terecht.

Bij beschikking van de Familierechtbank werd beslist dat verzoeker evident onderhoudsbijdragen dient te betalen en dat verzoeker contacten kan hebben met zijn kinderen.

Opnieuw dient hierbij te worden verwezen dat de Strafwetbank voorafgaand toestemming zou dienen te geven ingeval er geen inreisverbod meer zou gelden.

16. In casu ligt dan ook een schending voor van het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dringt de annulering van het inreisverbod zich op."

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat die beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Er wordt immers verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en er wordt duidelijk uiteengezet, aan de hand van de elementen die verzoekers zaak kenmerken, waarom hij geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Er wordt met verwijzing naar artikel 74/11 (§1, eerste lid) van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Het betreft concreet verzoekers familiale situatie, waarbij hij verblijft in Nederland bij zijn nieuwe partner en de kinderen uit deze relatie terwijl hij ook in België een gezin heeft, met name zijn vorige vrouw en hun gezamenlijke Belgische kinderen. Verweerder houdt op dit punt ook rekening met het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Gent van 8 december 2025.

Verzoeker legt niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de bovenvermelde bepalingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing die worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.5. Bij de beoordeling of het gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, moet verweerder zich in eerste instantie houden aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, grijpt de wetgever immers herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals openbare orde en ernstige redenen van openbare orde nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.). Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.). De uitlegging van het begrip ‘openbare orde’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.6. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan op zichzelf geen reden of motivering vormen in dit verband. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek voor het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober RvV 243 235- Pagina 12 van 18 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk*

is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfs-maatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

3.7. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt die een beperking van het inreisrecht kan rechtvaardigen (cf. HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). In zijn vaste rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vooreerst de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten tot uiting brengt. Verzoeker heeft onder meer inbreuken op de drugswetgeving gepleegd. Hij baatte onder meer samen met zijn partner een cannabisplantage uit, die blijkens het administratief dossier werd opgezet in zijn woning, bestaande uit vijf verschillende kweekruimtes waarbij in het totaal 1600 planten werden aangetroffen. De bedoeling was 40 kilogram te oogsten en die door te verkopen aan 4500 euro per kilogram. Hij werd hiervoor door het hof van beroep van Antwerpen op 30 juni 2023 veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf. Verweerder duidt hierna de maatschappelijke impact van verzoekers daden en komt dan tot de conclusie dat verzoeker geacht wordt de openbare orde op zeer ernstige wijze te verstoren.

3.9. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet uit waarom enkel een veroordeling “*wegens terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval, verkrachting, e.d.m...*” de conclusie evenredig zou maken dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde en waarom de persoonlijke gedragingen van verzoeker die blijken uit de veroordeling wegens een inbreuk op de drugswetgeving niet de drempel zouden halen van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, gezien de grote maatschappelijke impact van illegale drugshandel. De deugdelijkheid van de motivering wordt ook niet aan het wankelen gebracht door verzoekers opwerping dat hierbij gebruik wordt gemaakt van standaardformules.

3.10. Verzoeker werpt in de syntheseseminarie op dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn concrete situatie, waaronder zijn detentiegedrag en de beslissing van de strafuitvoerings-rechtbank van Gent van 8 december 2025. Verweerder houdt ten onrechte voor dat verzoeker zijn straf zou hebben uitgezeten zo betoogt verzoeker en hij gaat dieper in op de voorwaarden die de strafuitvoeringsrechtbank van Gent heeft gekoppeld aan zijn voorlopige invrijheidsstelling.

3.10.1. De Raad kan vooreerst alleen maar vaststellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet heeft opgeworpen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn detentiegedrag. Hij kan de syntheseseminarie niet dienstig aanwenden om bijkomende argumentatie te gaan ontwikkelen ter ondersteuning van de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Alleszins heeft verzoeker ook geen belang bij zijn kritiek, aangezien hij nalaat dit detentiegedrag concreet uit te werken.

3.10.2. In het verzoekschrift heeft verzoeker enkel kort opgeworpen: “*14. M.b.t. de beoordeling van de proportionaliteit van het toelaten van verzoeker in België dient eveneens te worden verwezen naar de beslissing van de Strafbuitvoeringsrechtbank waarbij verzoeker voorlopig in vrijheid werd gesteld, gekoppeld aan een proefperiode met o.a. de voorwaarde om het grondgebied België te verlaten, tenzij met voorafgaande toestemming van de Strafbuitvoeringsrechtbank*”.

Verweerder beantwoordde deze kritiek in zijn nota als volgt: “*Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden waar hij stelt dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat hij door een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank voorlopig in vrijheid werd gesteld*”.

Verweerder verduidelijkt dat een straf ‘een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf’ (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting” in D. VAN DAELE en I.

VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.).

*Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).*

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Enkel voor daders die ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank zijn gesteld (quod non in casu), geldt dat de maatschappij verdere bescherming kan genieten.

Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, en alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag.

Bovenal gaat verzoeker voorbij aan de autonome bevoegdheid van de Minister die conform art. 1 van de Vreemdelingenwet "bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Minister niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Minister beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet."

De Raad leidt uit deze algemene maar pertinente beschouwingen van verweerder inzake het verschil in opzet tussen een strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering – met onder andere aandacht voor "een dader" die einde straf is en het recidivegevaar in die hypothese – en een beslissing inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij verweerder autonoom beslist of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, niet af dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat verzoeker zijn straf zou hebben uitgezeten.

Verzoeker wijst er in zijn synthesesemorie op dat op het moment van zijn vervroegde invrijheidstelling nog net iets meer dan de helft van zijn straf openstaat. Hij is van oordeel dat indien hij als een actuele bedreiging voor de openbare orde zou worden beschouwd, de strafuitvoeringsrechtbank nooit zou zijn ingegaan op zijn verzoek tot voorlopige invrijheidstelling. Voor zover dit al kan worden aanvaard als een toegelaten herfrasering van wat in het verzoekschrift ontwikkeld werd, ondergraft verzoeker hiermee niet verweerders bovenvermelde beschouwingen en het kernpunt ervan, met name dat alles wat strafbepaling en strafuitvoering betreft geen afbreuk doet aan de autonome bevoegdheid van verweerder om bij het treffen van een administratieve beslissing inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een persoon te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare orde, ook al heeft deze persoon zijn straf (deels) uitgezeten.

Dezelfde vaststellingen gelden voor verzoekers betoog in de synthesesemorie dat hij nog een aanzienlijk deel van de straf dient uit te voeren indien hij zijn voorwaarden schendt, zoals blijkt uit de door hem in de synthesesemorie aangehaalde algemene voorwaarden voor de voorlopige invrijheidstelling zoals ze kunnen worden gelezen in het betrokken vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 8 december 2025, dat verzoeker enkel had toegevoegd aan het verzoekschrift. Hij acht dit een bijkomende garantie met betrekking het recidivegevaar (zo mag hij geen strafbare feiten plegen). Dit doet opnieuw geen afbreuk aan de autonome bevoegdheid van verweerder om bij het treffen van een administratieve beslissing inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een persoon te beschouwen als een ernstige bedreiging voor de openbare orde

Verzoekers slotopmerking dat zelfs indien het inreisverbod een einde zou nemen, hij alsnog voorafgaandelijke toestemming dient te verkrijgen van de Strafbepalingsrechtbank om terug te keren naar België werd niet ontwikkeld in het verzoekschrift. Alleszins kan de Raad enkel akte nemen van deze opmerking die nog eens het verschil aanduidt, maar nu in omgekeerde richting, tussen strafuitvoering en een administratieve maatregel inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die niet noodzakelijkerwijs een synchroon karakter moeten kennen.

3.11. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

Betrokkene werd op 19.08.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde te willen terugkeren naar Nederland, maar wil geen inreisverbod voor België aangezien hij in België ook kinderen heeft bij zijn vorige vrouw. Hij heeft in Nederland een relatie met [O.D.] waarmee hij 2 kinderen heeft, namelijk [A.A.] (7 jaar) en [A.A.] (6 jaar). Ze wonen samen te 's-Hertogenbosch. Hij verklaarde voordien een relatie te hebben met [K.M.] waar hij 3 kinderen mee heeft. Ze hebben alleen de Belgische nationaliteit.

Hij is sinds 2020 gescheiden van zijn Belgische vrouw en is nadien naar Nederland getrokken. [...] Hij wil terugkeren naar Nederland maar gaat niet akkoord met een inreisverbod.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 22.05.2015 in het bezit gesteld werd van een F-kaart. Op 23.07.2021 werd hij van ambtswege afgevoerd.

[...]

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bovendien kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Zo geeft betrokkene zelf aan dat hij in Nederland woonde samen met zijn nieuwe partner en hun kinderen. Moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, sociale media, internet, etc. ..., kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Bovendien mogen zijn Belgische kinderen het land in- en uitreizen en kunnen de familiebezoeken aldus in Nederland plaatsvinden

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Op 08.12.2025 kende de Strafvolltrekingsrechtbank te Gent hem een voorlopige invrijheidstelling met oog op verwijdering toe. Hieruit blijkt dat hij graag wil terugkeren naar Nederland, bij zijn gezin. Hij woont in 's-Hertogenbosch met zijn partner en kinderen. Hij legde een werkbepoofte voor van [...]. Hij werkte reeds voor dit bedrijf als zelfstandige. Hij plaatste CV-installaties. Recladderling Nederland zal hem opvolgen."

3.12. Verzoeker is van oordeel dat een inreisverbod van acht jaar de facto als gevolg heeft dat hij voor minstens acht jaar definitief wordt gescheiden van zijn Belgische kinderen en acht dit een dispropoortionele inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Dit is niet meer dan het ventileren van een overtuiging die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing: "Bovendien mogen zijn Belgische kinderen het land in- en uitreizen en kunnen de familiebezoeken aldus in Nederland plaatsvinden", alsook, "De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen". Het is algemeen geweten dat Nederland een buurland is van België en dus ziet de Raad niet in waarom er ondanks de mogelijkheid van in- en uitreizen van verzoekers Belgische kinderen, familie en vrienden vanuit België naar Nederland en terug, naast de mogelijkheid om gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen, sprake zou zijn van een definitieve scheiding met hen omdat het verzoeker zelf niet is toegestaan naar België te reizen.

3.13. Verzoeker poneert dat hij een "significante rol" speelt in het gezin dat woonachtig is bij de moeder van zijn twee oudste kinderen, mevrouw K.M., en hij wijst erop dat bij één van de zonen ASS werd vastgesteld waardoor bezoeken van de kinderen bijzonder moeilijk zouden verlopen wat "de facto" zou neerkomen op vervreemding. Hij verwijst naar een mail van mevrouw K.M. gevoegd bij het verzoekschrift die de rol van verzoeker in detail zou toelichten.

3.14. Verzoeker, die blijkens de bestreden beslissing toen hij werd uitgeleverd vanuit Nederland, de mogelijkheid kreeg om zijn voorarrest onder elektronisch toezicht uit te zitten bij zijn echtgenote in België, maar in plaats daarvan naar zijn nieuwe partner in Nederland vluchtte en tijdens zijn gehoor door verweerder

verklaarde te willen terugkeren naar zijn nieuwe partner en hun twee kinderen in Nederland, waar er ook een werkbepaalde wachtte van een werkgever, concretiseert niet welke *“significante rol”* hij precies speelde in zijn vroeger gezin in België.

3.15. Deze vaststelling moet worden gelezen in het licht van het volgende feitenoverzicht, zoals dit blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker diende op 4 november 2014 te Willebroek een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn in België verblijvende zus van Nederlandse nationaliteit, samen met twee kinderen die zijn naam dragen: A.V.K., geboren in 2010, en A.S./Y.E., geboren in 2014 (stuk 1). Kort nadien, op 22 januari 2015, werd verzoeker op illegale wijze aangetroffen in Nederland, waar hij verklaarde dat hij en zijn twee kinderen al een jaar in België vertoefden op het adres in Willebroek bij zijn zus (stuk 3). De Belgische autoriteiten gingen akkoord met zijn overdracht vanuit Nederland op 2 april 2015 (stuk 11). Uit stuk 9, van februari 2015, blijkt dat zijn oudste zoon A.V.K. op het adres van zijn tante in Willebroek werd ingeschreven; later werd ook A.S./Y.E. op dit adres ingeschreven (stuk 29). De gemeente Willebroek noteerde daarbij dat K.M. de moeder is van de twee kinderen, met de aantekening dat zij op illegale wijze in Willebroek verbleef en dat de vader in de gevangenis in Nederland verbleef. Blijkens een uittreksel uit het Rijksregister verkreeg verzoeker op 22 mei 2015, na zijn terugkeer uit Nederland, in Willebroek een F-kaart geldig tot mei 2020. Hij werd ingeschreven op het adres van zijn zus waar zijn kinderen reeds waren ingeschreven. Van mevrouw K.M. is op dat ogenblik nog steeds geen spoor. Op 1 augustus 2017 bevestigde de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zijn F-kaart kon behouden, ook al woonde hij niet meer op het adres van zijn zus (stuk 47). Verzoeker verbleef vervolgens in de gevangenis van Willebroek van 4 november 2019 tot september 2020 (stukken 56 en 60), waarna hij naar Nederland vertrok. Hij verklaarde in 2020 van mevrouw K.M. te zijn gescheiden (stuk 72) en werd sedert 28 september 2020 op een feitelijk adres in 's-Hertogenbosch opgenomen (stuk 79). Op 29 april 2025 stelde de Nederlandse gemeente Utrecht een stuk op waaruit blijkt dat hij sedert 8 februari 2022 in Utrecht is ingeschreven met de status *“gescheiden”*, zonder dat datum van scheiding of identiteit van de betrokken persoon wordt meegedeeld (stuk 67). Hij beschikt over een Nederlandse verblijfskaart, geldig van januari 2024 tot januari 2029, als verzorgende ouder van een minderjarig Nederlands kind (stuk 79). Na een verblijf in de gevangenis in Nederland in 2025 (stuk 80) werd hij, na overlevering, in de gevangenis van Dendermonde opgesloten van april tot december 2025, waarna hij in het kader van een readmissieakkoord opnieuw naar Nederland vertrok (stuk 77). Uit dit feitenoverzicht blijkt dat verzoeker sinds zijn vertrek naar Nederland in 2020 geen gestalte meer heeft gegeven aan enige effectieve betrokkenheid bij zijn Belgische kinderen, en dat over mevrouw K.M., die de moeder zou zijn van deze Belgische kinderen, in het administratief dossier nagenoeg geen spoor te vinden is..

3.16. De getuigenis van mevrouw K.M. gericht aan verzoekers advocaat, die als stuk 6 werd gevoegd bij het verzoekschrift kan hierin geen soelaas bieden. Ten eerste dateert deze van na de bestreden beslissing. Verwerende partij kan dus niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden toen hij de bestreden beslissing trof of om deze reden disproportioneel te hebben gehandeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ten tweede is het niet duidelijk of mevrouw K.M. het bericht zelf verzonden heeft. Immers is de verzender van het bericht C.A. (zelfde familienaam als verzoeker), gebruik makend van het generieke mailadres van mevrouw K.M. Het bevat ook geen handtekening van mevrouw K.M. De voor- en achterkant van de Belgische identiteitskaart van mevrouw K.M. die werden gevoegd als stuk 4 bij het verzoekschrift kunnen niet aantonen dat mevrouw K.M. de verzender is van het mailbericht. De mail werd bovendien verstuurd naar verzoekers advocaat de dag voor het indienen van het beroep. De beweegreden van mevrouw K.M. om het mailbericht te verzenden, voor zover zij al moet worden beschouwd als de auteur ervan, kan niet worden nagegaan. Het bericht wordt ook niet ondersteund door getuigenissen van derden over de nood die de kinderen aan hun vader zouden hebben op *“praktisch en emotioneel vlak”* waarvan het mailbericht gewag maakt. De verzender van het mailbericht geeft ook niet meer dan enkele algemeenheden weer: zo zou voor de gezonde ontwikkeling van de kinderen de aanwezigheid en de betrokkenheid van hun vader in deze fase echt noodzakelijk zijn. Er wordt aangegeven dat verzoeker *“lange tijd altijd behulpzaam geweest was”* voor wat betreft de kinderen wat *“zowel voor hen als voor mij van grote waarde was”*, maar dit wordt niet nader toegelicht, laat staan ondersteund door bijkomende stukken. De verzender van het bericht geeft aan dat het steeds moeilijker wordt om het opvoeden en het verzorgen van drie kinderen alleen te dragen. De jongste zoon zou gezondheidsproblemen hebben, wat zowel fysiek als emotioneel bijna alle energie vraagt. De oudste zoon zit in de pubertijd en het ontbreken van een vader in zijn leven zorgt ervoor dat zijn *“problemen”* toenemen. Deze problemen worden niet nader toegelicht. Het mailbericht verduidelijkt ook niet hoe verzoeker een significante rol in het gezin van mevrouw K.M., die al *“jarenlang gescheiden”* is van verzoeker volgens de aanhef van het mailbericht, kan verzoenen met zijn rol als ouder die hij heeft in zijn gezin in Nederland met nog jongere kinderen die zijn geboren uit zijn relatie met een partner in Nederland, te meer nu uit de zorgovereenkomst die verzoeker voegt als stuk 3 bij het verzoekschrift blijkt dat zijn zoon A.A. uit zijn relatie met een partner in Nederland extra zorg door een zorgverlener lijkt te behoeven. Alleszins kan in het mailbericht ook niet worden gelezen waarom verzoeker geen gestalte kan geven aan de gevraagde hogere betrokkenheid in het gezin vanop afstand via moderne communicatiemiddelen en van dichtbij, via in- en uitreizen van de kinderen naar en van Nederland. Er ligt verder niets voor waaruit blijkt dat verzoeker financieel bijdraagt voor zijn Belgische kinderen, noch enig stuk dat uitgaat van de kinderen waarin wat dan

ook wordt geschreven over hun vader. Er ligt geen enkele foto voor van verzoeker met zijn kinderen, noch tekstberichten, uitwisseling van kaartjes bij verjaardagen, ... Er kan dus samenvattend maar weinig bewijswaarde worden gehecht aan dit mailbericht dat zou uitgaan van mevrouw K.M., die niet eens de kinderen bij naam noemt.

3.17. Een en ander klemmt des te meer gezien noch bij het verzoekschrift noch bij de syntheseseminarie geboorteaktes gevoegd worden waaruit blijkt dat mevrouw K.M. de moeder is van verzoekers drie kinderen die in België verblijven, van wie er één geboren is in Nederland (A.S/Y.E. geboren in Nederland op 6 oktober 2014), en zelfs niet dat ze samen met haar kinderen op hetzelfde adres in België woont of gewoond heeft. Het administratief dossier bevat zoals geduid nagenoeg geen enkel spoor van mevrouw K.M.

3.18. Blijkens stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift werd A.A.Y., geboren in 2016 en verblijvend in Willebroek, in 2019 gediagnosticeerd met ASS. Dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier, waardoor de verwerende partij opnieuw niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden toen zij de bestreden beslissing trof of om deze reden disproportioneel te hebben gehandeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verder blijkt uit niets dat mevrouw K.M. de moeder is van A.A.Y. Er zit in het administratief dossier ook geen enkel stuk betreffende A.A.Y. Blijkens het gehoorverslag situeerde verzoeker de geboorte van dit kind in 2020 in plaats van 2016 (stuk 73). Alleszins, uit niets blijkt dat verzoeker sedert 2019 een rol van betrokken ouder opnam ten gevolge van de diagnose van ASS van zijn zoon, laat staan een gewone vaderrol. Uit stuk 3 kan ook niet worden afgeleid dat ASS bezoeken van de kinderen aan hun vader in Nederland moeilijker zouden doen verlopen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat er dergelijke bezoeken van zijn kinderen geweest zijn of zelfs maar gepland werden, met of zonder A.A.Y. Er ligt zelfs niets voor waaruit blijkt dat verzoeker sinds zijn vertrek naar Nederland in 2020 ook maar enig contact zou hebben gehad met zijn Belgische kinderen via moderne communicatiemiddelen.

3.19. Waar verzoeker opwerpt dat de lasten van zijn Belgische kinderen *“geheel onterecht”* op de schouders van mevrouw K.M. worden gelegd, is het ten eerste zo dat nergens uit blijkt dat verzoeker ooit financieel heeft ingestaan voor de kinderen. Voorts valt het de Raad op dat verzoeker geheel stilzwijgend is over het familiaal en vriendennetwerk van mevrouw K.M. die zich redelijkerwijs georganiseerd zou hebben om de kinderen alleen op te voeden, gezien verzoeker verklaard heeft in 2020 van mevrouw K.M. te zijn gescheiden en naar Nederland te zijn vertrokken (zie supra punt 3.15).

3.20. Verzoeker verwijst in de syntheseseminarie voor het eerst naar een beschikking van de familierechtbank waarin zou zijn beslist dat hij onderhoudsbijdragen dient te betalen en dat hij contacten kan hebben met zijn kinderen. Deze beschikking waarvan geen datum wordt weergegeven, werd niet gevoegd bij het verzoekschrift noch bij de syntheseseminarie. De Raad kan derhalve de feitelijke grondslag van verzoekers betoog niet nagaan en gaat er daarom niet verder op in.

3.21. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een *“Zorgovereenkomst partner of familielid”* die werd afgesloten in Nederland voor verzoekers (niet Belgische) zoon A.A., geboren uit zijn relatie met zijn partner in Nederland. De Raad ziet niet in hoe dit het betoog van verzoeker kan ondersteunen inzake vervreemding van zijn Belgische kinderen. Dit stuk wordt ook niet nader toegelicht, noch in het verzoekschrift noch in de syntheseseminarie. Het is niet aan de Raad om de bedoeling te gaan gissen van verzoeker noch om dit in zijn plaats in te passen in het verzoekschrift of de syntheseseminarie.

3.22. Er bestaat dan samenvattend geen objectieve grondslag voor verzoekers betoog dat *“vervreemding”* van zijn kinderen in het verschiet ligt.

3.23. De Raad concludeert, gelet op dit alles, dat het enig middel ongegrond is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA